

tedda seišma, ja kuffus teišt korda ümber, ja nisammoti sündis, kui olli sedda kruši kolmandamal korral täitnud. — Tais wiħha wöttis temma nüüd kauši kätte ja wiškaš tedda wašto seiņa, purruks. — Kui nende mitme tükkide peäle wahatis, peäsesid temma filmad lahti, ja ta hakkas tundma, et se tülli ja riid, mis sees temma omma liggimeštega olli elland, mitte nende sü ep olnud, waid et se kurri wiħha temma ennese südame sees olli juurdunud. — Sure häbbiga temma jättiš omma ükslässe koha mahha, ja läks omma wanna koha peäle taggasi ellama, selle kindla nouga, omma patto wigga mitte teište innimešte jures otsida, waid omma ennese südame sees, ja mitte unnuštada, et seält keik kurjad himmud ja ihaldamišsed toušwad! —

Uggaüks kiusatakse, kui ta omma ennese himmust watakse ja arwatelletakse. — Jak. 1, 14.

Sallasta ka lojušte peäle!

Wannal aial olli Asia maal Makedonia rikiš wägga suur ja wägger kunningaš Aleksander, lija nimmega, se suur, kolmsadda wiiskümmend aastaid enne meie Isanda Jesusse Kristusse

sündimist, wallitsemas, ja on seäl se pruuk et kammeli ja eeslibega koormad watakse, mis nende selja peäle pannakse. — Ühhe soldatile olli kaska antud, mõnda kotti tais rahha Kunninga kätte wia; kui agga soldat näggi, et se koorm hakkas waese lojušele liig rängaks minnema, nenda et jo piddi mahha langema, wöttis soldat surema jaggo omma ennese öllade peäle ja kandis sedda isse, sure waewaga, kunninga telgi. Aleksander, kes sedda emalt, soldatile teadmatta, olli näinud, astus temma jure ja ütles: „sinna olled aus mees, wotta ja kanna need rahha-kottid weel wäħhe kaugleminne, sinno ennese telgi, sinna olled wäart, neid ennesele piddada!“ —

Arra te ühhelegi liga, ja arra te ühtegi kui meleta. Sir. 33, 33.

Ue aasta laul.

Wistil. Keik tulge minno jure nüüd.

Kül ue aasta hakkame
Ja rõmo päwa peame
Sest, nored ning ka wannad.
Mis agga sinno rõmust saab,
Ehk mis so ello aeg aitab,
Kui pimmedušes seisad?